

Rose

ผู้พิทักษ์ภูเวามฤตยู

山河表里

①

Priest พื้ต้า

เวียน

เบ็็นนาคราช

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

‘จู่หวน’ อดีตเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้เบื่อหน่ายชีวิตเพราะปัญหามากมาย รุมเร้า หลังจากที่เขารวมกลุ่มอาชญากรก็บังเอิญพบกับ ‘หนานซาน’ หัวหน้าชนเผ่าลี้ลับที่พูดภาษาจีนไม่คล่อง ด้วยความอยากใช้ชีวิตที่เรียบง่าย ทำให้จู่หวนตัดสินใจเข้าไปอาศัยอยู่ร่วมกับชนเผ่านี้ชั่วคราว โดยที่ไม่รู้เลยว่า ชีวิตของตัวเองกำลังจะเปลี่ยนไปเพราะการได้รู้จักกับชนเผ่านี้

จู่หวนจะพบความลับอะไรในชนเผ่าลี้ลับนี้กันแน่ มาร่วมลุ้นไปด้วยกันนะคะ

Rose

จากใจผู้เขียน

我心无碍

อวยพรทุกคน

Dante

หัวใจฉันไร้พันธนาการ

Priest พี่ต้า

จากใจผู้แปล

นิยายเรื่องนี้เป็นผลงานเรื่องแรกกับทางสำนักพิมพ์ ขอฝากตัวและฝากผลงานด้วยค่ะ

เรื่องนี้เป็นแนวแฟนตาซี เมื่อโชคชะตาเล่นตลกพาให้พระนายมาเจอกันโดยบังเอิญ แล้วพระเอกก็ตั้งใจจะตามนายเอกไปยังโลกคู่ขนาน และเริ่มการผจญภัยที่นำมาซึ่งความผูกพัน พวกเขาจะฝ่าฟันอันตราย พัฒนาความสัมพันธ์ไปอย่างไร มาร่วมเดินทางและเป็นกำลังใจให้พวกเขาด้วยกันนะคะ

เบบี้นาคราช
ผู้แปล

ບຸກຄົນ

ທາງອອກ

บทที่หนึ่ง

— จู่หววน (หนึ่ง) —

บ้านของจู่หววน ดูไม่เหมือนบ้านแม่แต่น้อย

อพาร์ทเมนต์ของเขามีขนาดเล็กมาก รูปแบบการตกแต่งก็แปลก เช่นกัน ไม่มีทั้งห้องรับแขก ไม่มีทั้งระเบียง ทั้งห้องมีหนึ่งห้องนอน หนึ่งห้องน้ำ และห้องครัวแบบเปิดอีกหนึ่งส่วน ซึ่ง “ห้องครัว” ไม่ได้มีไว้ทำอาหาร แต่เอาไว้ตากเสื้อผ้า

มุมหนึ่งของห้องคือเตียงเดี่ยวที่ด้านหนึ่งติดผนัง ดูจากขนาดแล้ว น่าจะมีไว้ให้คนนอน ขาเตียงยึดติดกับพื้น สีผ้าปูที่นอน ปลอกผ้าห่ม และปลอกหมอนชุดไปหมด

อีกมุมหนึ่งมีโซฟาตัวเล็กหลายตัวเรียงเป็นแถวติดผนัง แต่ละตัวมีพนักพิงหลังรูปร่างประหลาด หากมองในคำค้นไรรู้แสงไฟก็ดูคล้ายกับผีดิบ ร่างท้วมที่กำลังถูกนักพรตวิชาแก่กล้าลงโทษให้ย่อตัวตั้งท่ารามวยเงินอยู่ตรงมุมห้อง

ดูจากการตกแต่งนี้ก็พอจะเดาได้ว่าเจ้าของห้องต้องมีนิสัยประหลาดแน่นอน

มุมกำแพงเยื้องกับเตียงเดี่ยวมีคอนโดแอมวตั้งอยู่ ด้านล่างมีชามข้าวแอมวและกระเบะทรายวางไว้ ยังเห็นชนแอมวเพ็ชร่วงจำนวนหนึ่งอีกด้วย เห็นได้ชัดว่านั่นเป็นอาณาเขตของสัตว์เลี้ยง

พื้นที่ทำกิจกรรมของคนกับแอมวแยกกันอย่างชัดเจน ราวกับมี

แม่น้ำจู่ ที่มองไม่เห็นกันเขตแดน คนกับแมวต่างใช้ชีวิตของตัวเอง หากไม่มีธุระอะไรก็ไม่มีใครขวางทางใคร

แมวของจู่หวนชื่อ 'ต๋ามี่' เป็นชื่อที่จู่อ้ายกั้ว พ่อบุญธรรมของเขาตั้งให้ ก่อนที่จู่อ้ายกั้วจะตั้งชื่อให้ จู่หวนเรียกมันว่า 'เจ้าแมว' มาโดยตลอด

พ่อบุญธรรมที่ยังมีจิตใจเป็นเด็กเคยถามเขาว่า “แกไม่ตั้งชื่อให้มัน ตอนคุยกับมันแกเรียกมันว่าอะไร”

คำถามจี้จุดแบบนี้ยากจะตอบได้ จู่หวนเลยจำต้องตอบว่า “ปกติเราไม่คุยกัน”

จู่อ้ายกั้วฟังแล้วก็ร้อนใจ “แกเลี้ยงแมว แต่ไม่คุยกับมันนี่นะ แกเพี้ยนไปแล้วหรือ”

จู่หวน “...”

คนตัวโตอย่างเขา ว่าง ๆ ก็นั่งในบ้านคุยกับแมวทั้งวันนี้ไม่เรียกว่าเพี้ยนกว่าเราอะ

ไม่ว่าใครจะเพี้ยนกว่ากัน ทว่าอย่างไรเสีย 'ต๋ามี่' ก็กลายเป็นชื่อใหม่ของเจ้าแมวแล้ว สำหรับเรื่องที่ว่ามันเคยมีชื่ออะไรนั้นก็ไม่มีใครรู้

เดิมที่ต๋ามี่ไม่ใช่แมวที่จู่หวนเลี้ยง สามปีก่อนเจ้าของคนก่อนของมันตายในหน้าที่ คนคนนั้นอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีเมียไม่มีลูก ทั้งชีวิตเหลือแค่สิ่งมีชีวิตขนปุยตัวนี้เท่านั้น จู่หวนจึงอุ้มแมวกำพร้าตัวนี้กลับมา

ตอนรับมาเลี้ยงอายุของต๋ามี่ก็ไม่ค่อยแล้ว มันผ่านประสบการณ์มามาก ดูสีหน้าคนเก่ง จากที่มันสังเกตการพูดจาและท่าทาง มันจึงเข้าใจว่าที่เพิ่งคนใหม่ของตัวเองไม่ชอบความคึกคักกวนวาย ดังนั้นมันจึงไม่ส่งเสียงตั้งแต่เข้าจรดเย็น ขอบเขตการทำกิจกรรมก็จำกัดแค่ตรงคอนโดแมว ไม่ค่อยเหยียบเข้าเขตคนเลี้ยง

ดีสองกว่าของวันนี้ จู่หวนผู้เป็นเจ้าของห้องกำลังนอนหลับอยู่บนเตียง

¹ แม่น้ำจู่ในที่นี้คือเส้นแบ่งเขตแดนกลางกระดานหมากรุกจีน ซึ่งอิงมาจากประวัติศาสตร์ราชวงศ์ฉิน ที่แม่น้ำจู่นี้เป็นเส้นแบ่งเขตแดนระหว่างดินแดนของฉ้อปาอ๋องกับดินแดนของหลิวปัง สองนักรบผู้ยิ่งใหญ่ผู้แย่งชิงอำนาจกันในยุคที่ราชวงศ์ฉินล่มสลาย

เขาเป็นหนุ่มโสด เรื่องนิสัยนั้นไม่ต้องพูดถึง แค่ว่าเรียกได้ว่า รูปลักษณ์เป็นคน การกระทำเป็นสุนัขได้อย่างแท้จริง

ในความมืด จู่ๆ ต่ามีก็มุดออกมาจากร่องโศฟา วิ่งเหยาะๆ มาที่ข้างเตียง อึ้งเหย้าพ่นแฉ่วเบาราวกับขนนกตกลงบนผืนหิมะ จุดที่ก้าวผ่านเงียบสนิท พอมันชะโงกหัวเข้าไปใกล้ ชายหนุ่มบนเตียงก็ลืมตาขึ้นทันที เหมือนกับที่ติดอยู่ข้างไบหน้าไม่ใช่หู แต่เป็นเรดาร์

ต่ามีกระโจนขึ้นไปบนหัวเตียงของฉู่หวน ใช้อุ้งเท้าปิดแวนตาของชายหนุ่มที่วางอยู่บนหัวเตียงไปข้างหนึ่งแล้วหมอบตัวลง หนึ่งคนหนึ่งแมวจ้องตากันในความมืดอยู่นาน ต่ามีก้มหัวลงซ้ำๆ ตมนิ้วมือของชายหนุ่มแล้วเลียเบาๆ สุดท้ายมันส่งเสียงร้องแฉ่วเบาราวกับถอนใจให้กับการเปลี่ยนแปลงที่ไม่คาดคิด

ร้องเหมียวเสร็จต่ามีก็ยืนขึ้น กระโดดขึ้นไปบนหลังตู้เสื้อผ้าใบใหญ่ จากนั้นก็หายลับไป

ฉู่หวนนอนนิ่งไม่ขยับ เขาเพียงรู้สึกว่ามีเจ้าแมวตัวนี้ใกล้ตายแล้ว

ฉู่หวนไม่ค่อยรู้ว่าก่อนตายสัตว์จะทำอะไรบ้าง แต่เขาเคยเห็นคนตายมาไม่น้อย คนก็เป็นสัตว์ชนิดหนึ่ง ตอนที่ความตายใกล้มาเยือน แวนตาของคนกับแมวจะมีส่วนที่คล้ายกันอย่างน่าประหลาด

เขากับต่ามีอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุขมาสามปี หลายวันก่อน จู่ๆ ต่ามีก็เริ่มไม่กินอาหารอย่างไร้สาเหตุ ฉู่หวนเปลี่ยนอาหารแมวให้มันหลายแบบ แต่ก็ไม่ทำให้ความอยากอาหารของมันเพิ่มขึ้น เขาจึงพามันไปโรงพยาบาล

ผลตรวจของสัตว์แพทย์คือมันไม่มีอาการเจ็บป่วยใดๆ แต่ถึงอายุขัยเท่านั้น

มันแก่มากแล้ว...

ฉู่หวนพลิกตัวซ้ำๆ นอนหงายมองเพดานห้อง ภายใต้แสงไฟอ่อนจางจากเครื่องใช้ไฟฟ้า ไบหน้าปราศจากแวนตาของเขายิ่งดูซบเซามากขึ้น

นอนเหม่อแบบนี้อยู่ครู่หนึ่ง ทันใดนั้นแวนตาที่เลื่อนลอยของเขาก็จับโพกัส มองผ่านความมืดไปทางประตูใหญ่ทันที

ครู่ต่อมาก็ริงประตูก็ดังขึ้น

คนที่มาตอนดึกตื่นก่อนคืนแบบนี้คงมีเพียงแขกไม่ได้รับเชิญเท่านั้น
คู่ววนลุกขึ้นอย่างคล่องแคล่ว ไม่มีความง่วงงุนและไม่เห็นความตกใจ
บนใบหน้า ชุดนอนบนตัวยังคงเรียบกริบเหมือนตอนเพิ่งนอน ผ่านไปครึ่งคืน
กลับไม่ยบแค้นแต่เหนื่อย ทำให้ไม่รู้ว่าจะเขาได้หลับไปบ้างหรือยัง

เขาหยิบแว่นตามาสวม ไม่ได้ถามอะไร เปิดประตูเอาไว้แบบนั้นเหมือน
รู้ฐานะของคนที่มาเยือนอยู่แล้ว หากไม่ใช่เพราะสีหน้าเย็นชาไร้อารมณ์นั้น
ดูแล้วคงเหมือนมารอรับคู่มากกว่า

แขกที่มาเยือนกดปิกหมวกลงต่ำมาก เผยให้เห็นเพียงปลายคางเรียวยาว
แหลมที่เต็มไปด้วยหนวดเครา

เขามีแขนข้างเดียว แน่แน่นอนว่าเขาจะมีแขนก็ข้างนั้นไม่สำคัญ สิ่งสำคัญ
ก็คือ มือข้างเดียวของคนคนนั้นถือปืนเล็งมายังคู่ววน
คู่ววนสีหน้าสงบนิ่ง เขาตกใจจนอึ้งไปแล้วหรือไง
แขกแขนเดียวเหนียวไถปืน ปืนพกส่งเสียงลมแหลมและสั้นออกมา...

บทที่สอง

— ฉู่หวน (สอง) —

ปีนไม้มีกระสุน

ตั้งแต่ต้นจนจบฉู่หวนไม่ได้กะพริบตาแม้แต่ครั้งเดียว เขายืนนิ่งอยู่ตรงนั้น ดวงตามองตรงไม่สะทกสะท้าน

แขกที่มาหัวเราะเยาะ “ไม่ตอบสนองแฮะ แยะจริง ๆ”

ฉู่หวนได้ยินคำพูดนี้แล้วก็แหงนหน้าไปด้านหลังทันที เอียงหัวไปทั้งหน้าหลังซ้ายขวา พุดจึงมั่งว่า “อา...ผมตายแล้ว”

แขกที่มาขยับปีกหมวกตัวเองขึ้น เผยให้เห็นกรอบหน้าคมสันของชายวัยกลางคน สายตาเขาวาดผ่านร่างกายฉู่หวนราวกับมีดแล้วพูดอย่างจริงจัง “ฉันรู้ว่าวันนี้ตึกมากแล้ว แต่นายไม่ควรหละหลวมแบบนี้”

ฉู่หวนเพียงยิ้ม ไม่แสดงความเห็นใดๆ มุมปากของเขาค่อนข้างแหลม ดวงตาที่หริ่งเลเวลยิ้มแสดงให้เห็นท่าทางชั่วร้ายเล็กน้อย เมื่อรวมกับแว่นตาไร้กรอบก็ทำให้ยิ่งดูเลวร้ายราวกับสัตว์เดรัจฉาน

“สัตว์เดรัจฉาน” พุดซ้ำ ๆ “เหล่าหวัง พี่แหงนหน้าไปข้างหลังอีกนิดสิ”

เหล่าหวังตกใจ จากนั้นเขาก็เหมือนเข้าใจอะไรบางอย่าง ถอยหลังไปครึ่งก้าวแล้วถอนใจ “เจ้าเด็กนี่...”

ฉู่หวนหยิบแมลงปีกแข็งพลาสติกขนาดเท่าเล็บมือที่เหมือนของเล่นบนสายคล้องโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋าเสื้อนอน เขากางปีกของแมลงออกก็เห็นเครื่องกตรหัสลับซ่อนอยู่ในนั้น ปุ่มตัวเลขแต่ละปุ่มมีขนาดเท่า

เมล็ดข้าว แต่นิ้วมือของผู้ชายตัวโตอย่างฉูหวนกลับกระดกสลิบหกตัวบนปทุม
ที่เล็กเหลือเชื่อได้อย่างรวดเร็ว

เกิดเสียงเบาๆ ทางประตูใหญ่ หูของเหล่าห้วงกระดิกตามเสียงอย่าง
ห้ามไม่อยู่ และพบว่าระหว่างประตูสองฟากมีแสงจางๆ สายหนึ่งวาดผ่าน
ตรงความสูงระดับลูกกระเดือกของตัวเองอย่างรวดเร็ว

สิ่งนี้ทำให้เขากลืนน้ำลายอย่างควบคุมไม่อยู่ ของเล่นนี้สามารถตัดหัวเขา
ได้โดยที่เขาไม่ทันรู้ตัวเลยทีเดียว

“ว๊ิง” ฉูหวนขยิบตาให้กับแขกที่มีเหงื่อท่วมตัว จากนั้นก็หันแผ่นหลัง
ผอมสูงให้กับแขกไม่ได้รับเชิญแบบไร้การป้องกัน

เหล่าห้วงเดินเข้าห้อง ถึงแม้ท่าทางจะผ่อนคลายลงมาก แต่ลาดไหล่
ยังคงเกร็งแข็ง สายตาของเขากวาดมองภายในห้องโดยไม่ตั้งใจ สุดท้ายก็ได้
ที่ที่ฮวงจู้ยเหมาะสม นั่งลงบนโซฟาเดี่ยวตัวเล็กที่วางแยกอยู่ตรงมุมห้อง
โดยไม่รอคำเชิญ หันข้างให้ผนัง มองลอดช่องม่านหน้าต่างไปเห็นภาพข้างนอก
ได้ทั้งหมด แม้ที่นี่จะอยู่สูงถึงชั้นสิบแปดก็ตาม

ฉูหวนเปิดโคมไฟหัวเตียงแสงสลัวที่เป็นต้นกำเนิดแสงเพียงจุดเดียว
ในห้องนี้ แต่ทั้งสองไม่ได้สนใจอะไรกับแสงนี้

เหล่าห้วงทำตัวเป็นนกยึดรังยึดที่หนึ่งของเขา ฉูหวนชะงักพิงเท้า ไม่ได้
ออกความเห็นแต่ถามอย่างเกรงใจ “ดื่มอะไรดี?”

การต้อนรับแขกตามปกติแบบนี้ทำให้เหล่าห้วงเกิดภาพลวงตาว่า ‘ฉูหวน
เป็นปกติแล้ว’ ขึ้นอีกหลายส่วน จึงรู้สึกสบายใจขึ้นมาบ้าง เขาหรีตามอง
คอนโดแมวแล้วเอ่ยปากถาม “มีอะไรบ้าง?”

ฉูหวน “น้ำดื่มกับน้ำประปา”

เหล่าห้วง “...”

การต้อนรับแขกบ้างอะไรเนี่ย!

เหล่าห้วงกระแอมที่หนึ่ง ก่อนบอกจุดประสงค์ที่มาอย่างตรงไปตรงมา
“ไม่พูดมากแล้ว ฉันไม่ได้ตั้งใจมารบกวนนายในเวลานี้ แต่ฉันมีเรื่องสำคัญ
ต้องบอกนายทันที ‘ผีเล็ก’ ยังไม่ตาย ได้ยินว่าเข้าเซตแดนมาแล้ว”

ฉูหวนชะงักในท่ายกาน้ำ ผ่านไปครู่ใหญ่ก็ส่งเสียง “อืม” ก่อนจะ

หลุมตารินน้ำต้มหนึ่งแก้วให้แขกของตนด้วยท่าที่เหมือนชงชา น้ำที่รินปริ่มขอบแก้วพอดี ไม่มากไม่น้อยไปสักหยด รินเสร็จก็สะบัดข้อมือ

“ไหนๆก็มาแล้ว ผมเกษียณแล้ว ไม่ต้องไปต้อนรับหรอกมัง”

เหล่าหวังเอ่ย “เกษียณแล้วก็จ้างกลับมาได้ ฝีมือกลับมาแล้ว ฝีมืออยู่ไม่ไกลแน่”

ฉูหวนวางกาน้ำลงบนที่รองตรงมุมโต๊ะเบาๆ

เหล่าหวังเอนตัวพิงพนักอย่างแรง คิ้วก่ล่องนุหรือหิบบุหรือมวนหนึ่งออกมาจุดไฟ “นี่ ที่เขี่ยนุหรือยูไหน”

ฉูหวนหิบบุผาดผลไม้ใบใหญ่ออกมาจากใต้โต๊ะน้ำชา โยกแอบเปิดเล็ก ๆ หลายลูกไปกองรวมกันเพื่อเว้นพื้นที่ส่วนหนึ่งให้ “นี่”

“สุดยอด” เหล่าหวังเขวะคำหนึ่งแล้วพนค้อนยาว “ครั้งนี้เห็นได้ชัดว่า ฝีมือพุ่งเข้ามาที่นาย นายก็รู้ว่าฝีมือตัวนั้นเป็นแต่่าहतหัวกันหมด ออกหน้าเองน้อยครั้ง ถ้าพลาดโอกาสนี้ไป ไม่รู้ว่าครั้งหน้าต้องรอถึงเมื่อไหร่ ฉันไม่อยากเห็นพวกมันตายตามอายุขัยสักนิด”

ฉูหวนเอื้อมหิบบุกล่องนุหรือในกระเป่าของเหล่าหวังออกมาจุดนุหรือให้ตัวเอง ชายสองคนนั่งจ้องหน้ากันเงียบๆ แข่งกันไม่พูดไม่จาโดยมีถาดผลไม้คั่นกลาง

กลุ่มคนที่เหล่าหวังพูดถึงเป็นกลุ่มอาชญากรระดับโลกชื่อจาวโจในช่วงหลายปีก่อน แต่ละประเทศมีชื่อเรียกไม่เหมือนกัน แต่ปกติภายในประเทศจะเรียกว่า ‘ผีสองตัว’

ผีสองตัวนี้ทำเรื่องเลวร้ายทุกอย่าง ไม่ว่าจะกิจการใดก็เข้าไปเกี่ยวข้อง แต่ความจริงแล้วเรื่องนี้ยังไม่สำคัญเท่ากับที่พวกเขาใช้เงินจำนวนมาก ลอบสนับสนุนกลุ่มก่อการร้ายหลายกลุ่ม ซึ่งเป็นพวกที่พร้อมจะระเบิดตึกหรือระเบิดรถได้ทุกเมื่อ

สำหรับคนกลุ่มนี้ หากตัดรากถอนโคนไม่ได้ย่อมทิ้งพิษร้ายไว้ในภายหลัง

สามปีก่อน หลายประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เตรียมการและวางแผนกันเป็นเวลานาน สุดท้ายจึงร่วมมือกันปฏิบัติการ

‘ตีผี’ ทั้งซัดขวางและจับกุมผู้ก่อการร้ายไปพร้อมกัน ฉูหวนเป็นบุคคลสำคัญที่สุดในการปฏิบัติการทั้งระบบ เขาแฝงตัวอยู่กับ ‘ผีสองตัว’ เป็นเวลานานถึงสองปีครึ่ง ทั้งทำลายผีเล็กและหลายรังของผีใหญ่ด้วยตัวเอง

การตีผีในครั้งนั้นประสบความสำเร็จจนทำให้ผีสองตัวที่มีชื่อฉาวโฉ่หายเงียบไปจากวงการ แน่หนอนว่าในความมงดามย่อมมีความไม่สมบูรณ์ ผีเล็กยังไม่ยอมตาย ส่วนผีใหญ่ก็หนีไปได้

ผีใหญ่ยังอยู่หนึ่งวัน ทุกคนก็จิตใจไม่สงบไปหนึ่งวัน

ฉูหวนสูบบุหรี่จนเกือบหมดมวนอย่างเงิบๆ เหมือนมองที่เขี่ยบุหรี่อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูดซ้ำๆ “อ้อ ตี อย่างนั้นผมจะไปเจอพวกเพื่อนเก่าของผมสักหน่อย”

เขาตอบรับรวดเร็ว แต่เหล่าหวังไม่แปลกใจ ปฏิบัติการตีผีในอดีตน่าสลดใจอย่างยิ่ง พวกเขาต้องสละชีวิตคนไปนับไม่ถ้วน สามปีมานี้ย่อมไม่มีใครอยากฆ่าผีสองตัวนั้นมากไปกว่าฉูหวนอีกแล้ว

เหล่าหวังเงยหน้ามองสำรวจบ้านของฉูหวนอย่างละเอียดอีกครั้ง แม้พูดว่าบ้าน แต่แท้จริงแล้วเป็นเพียงห้องห้องหนึ่งเท่านั้น

ชายโสดที่เอาเถาผลไม้มาใช้แทนที่เขี่ยบุหรี่จะใช้ชีวิตบ่าอบแบบไหน ใช้หัวแม่เท้าคิดยังคงคิดออกเลย

เหล่าหวังวางมาดจริงจัง แต่สีหน้าอ่อนโยนลงเล็กน้อย “ช่วงนี้นายเป็นอย่างไงบ้าง”

“สบายดี” ฉูหวนตอบกลับแค่สองคำ ชายหนุ่มคนนี้เหยียดแขนขาเรียวยาวออกเล็กน้อยราวกับสิ่งโตซีที่เกียดที่ตากแดดจนพอใจแล้ว ท่าทางเหมือนแมวใหญ่กำลังสบายใจ ตอนพูดก็เบือนหน้าเล็กน้อย สายตามองไปทางม่านหน้าต่างเหมือนว่าเขาสามารถเห็นภาพยามราตรีทั่วทั้งเมืองทะเลม่านกันแสงผืนหนานั้นได้ แต่ไม่ยินดีจะสบตากับเหล่าหวัง

เหล่าหวังเครียดเล็กน้อยเพราะมองออกว่าเขาต้องการกลบเกลื่อน จึงกำชับว่า “ถ้าขาดเหลืออะไรเรื่องการใช้ชีวิตก็บอกมาได้นะ ทางองค์กรต้องพยายามทำให้นายพอใจแน่นอน”

บนใบหน้าฉูหวนมีรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ตามแบบของเขา “ผมคงขาดแค่เมีย

สักคน”

เหล่าหวังถลิ่งตาใส “ไม่มีใครเป็นแม่สื่อแม่ชักให้นายทรอก อยากรได้เมียก็ออกไปหาเอง เอาแต่อยู่ในห้องทั้งวัน ฉันว่านายคงได้แค่แต่งงานกับแมวมากกว่า”

จู่หวน “...เหล่าหวัง แมวผมเป็นตัวผู้”

เขาไม่ใช่คนจริงจัง พุดคุยตามประสาคนทั่วไปไม่ได้ เหล่าหวังจึงพูดอย่างจริงจังเหมือนคนที่เป็นที่ใหญ่ “ฉันไม่ได้ล้อเล่นนะ นายอายุยังน้อยอย่าเอาแต่ซุกก้อยู่ในบ้านทั้งวันเลย พอจบเรื่องนี้แล้วฉันจะช่วยแนะนำนายให้เปลี่ยนสายงาน หางานที่สบายกว่านี้สักอย่าง ทำงานนั่งโต๊ะดีไหม ถ้านายไม่ยอมออกไปไหนแบบนี้จะเป็นโรคซึมเศร้าเอา”

จู่หวนบ่นหน้ายิ้ม

เหล่าหวังพูดมาถึงขั้นนี้แล้ว เห็นเขายังคงไม่ยอมฟังก็จนปัญญา จึงถอนหายใจ ทั้งปีนกับลูกกระสุนหลายกลองไว้ให้ก่อนแต่ะไหล่เขา “นาย... เอ้อ ดูแลตัวเองด้วย”

ส่งแขกกลับไปแล้วจู่หวนก็ผิวปากไร้นานอง ก่อนจะปิดประตูเดินกลับไปข้างเตียง ย่อตัวลงแล้วยื่นมือไปใต้ขอบเตียง คลำหาปุ่มเปิดปิดเล็กๆ

เสียงดังขึ้นเบาๆ ทีหนึ่ง ฝาปิดเล็กๆ อันหนึ่งเปิดออกมาจากขอบเตียง ตรงนั้นมีแผงรหัสลับอีกเช่นกัน เขาคดรหัสสิบหกตัวอย่างคล่องแคล่ว ขอบเตียงมีแสงสว่างวาบทันที ไม้กระดานปูเตียงที่หนาถึงห้าสิบเซนติเมตรค่อยๆ แยกออก เผยให้เห็นกล่องเครื่องมื่อวางอย่างดีอยู่ในนั้น ข้างกล่องมีเหล็กชุดซาร์ปสีเทาอ่อนอันหนึ่งแขวนเอาไว้ ใบมีดเป็นแบบเกลียว มีปลายคมสามแฉกสีเทาดำ

กล่องที่เปิดออกมีหลายชั้น ในนั้นมีของทุกอย่าง ซองเอกสารเก่าทุกประเภท และบัตรแสดงตัวตนเป็นตั้ง

จู่หวนใช้เวลาอยู่พักใหญ่กว่าจะจัดเรียงของในนั้นเสร็จ สุดท้ายก็หยิบรูปใบหนึ่งออกมาจากชั้นกล่อง

เป็นรูปชายวัยกลางคนจูงมือเด็กชายที่มีสีหน้าเรียบเฉย ด้านหลัง

มีครบสกปรกป็นหนึ่งทีมองเค้าเดิมไม่ออก

ฉูหวนจำได้ว่าเดิมทีนั้นไม่ใช่ครบสกปรก แต่เป็นลายมือเด็กที่เขียนด้วยดินสอ นานวันเข้าก็ถูกลูบจนเลือนราง

เขียนอะไรไว้ล่ะ

อ้อ...ดูเหมือนจะเป็น 'พ่อกับผม' มั้ง

ตอนนั้นฉูอ้ายก็ยังไม่ยอมอยู่เลยแฮะ

เขาถือรูปใบนั้นพลงคุกเข่าบนพื้นเย็นเฉียบอยู่นาน ไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่ เวลาผ่านไปก็มีเสียงเบาๆ แ่วมาจากบนตู้เสื้อผ้า เหมือนมีอะไรบางอย่างชนเข้ากับโครงเหล็กบนนั้น ฉูหวนจึงตั้งสติคืนมาได้ หันหน้าไปส่งเสียงเรียก "ต้ามี"

ในห้องนี้ นอกจากเขาที่เป็นสิ่งมีชีวิตเพียงหนึ่งเดียวแล้ว ต้ามีที่อยู่บนตู้เสื้อผ้าก็ไม่ได้ส่งเสียงตอบ ฉูหวนก้มหน้าลง หยิบเหล็กชุดชาร์ปออกมา จากนั้นเผาของอย่างอื่นทิ้งทั้งหมด

เขามีลางสังหรณ์บางอย่างว่า ไม่ว่าจะตัวเองจะเป็นหรือตายก็คงไม่ได้กลับมาอีกแล้ว

บทที่สาม

— ฉู่หวน (สาม) —

ตอบเข้ามิด ฉู่หวนกวาดซี้เก้ามากองรวมกันแล้วเหยียบมันงั้นขึ้นไปดูบนตู้เสื้อผ้า ก็เจอกับศพของเจ้าแมวเหมียวที่แข็งทื่อไปแล้ว

เมื่อวานมันขึ้นมานบนเตียงของเขาโดยเฉพาะเหมือนมากล่าวลา

ฉู่หวนพับแขนเสื้อ พาดตัวอยู่เหนือตู้เสื้อผ้าที่เต็มไปด้วยฝุ่นผงสักครู่ พุดไม่ออกว่ารู้สึกอย่างไร ทันใดนั้นมือถือของเขาก็ตั้งขึ้น พอหยิบมาดูก็พบว่า เป็นข้อความที่ส่งมาจากเจ้าหน้าที่พยาบาล

[ถึงเวลาแล้ว มาบอกลาฉันเถอะ]

ฉู่หวนกับนางพยาบาลอายุห้าสิบกว่าปีคนนี้ไม่มีความสัมพันธ์อื่นใด นอกจากการว่าจ้าง ข้อความไม่มีที่มาที่ไปนี้แค่อ่านก็รู้ว่ามาจากฉู่อ้ายกั๋ว ไม่รู้ว่าชายชราคนนั้นเอาโทรศัพท์ของคนอื่นไปได้อย่างไร

ฉู่หวนเปลี่ยนเป็นชุดดำทั้งตัว เตรียมล้มภาระเรียบร้อยก็รื้อกล่องรองเท้าเก่าออกมา วางเจ้าแมวลงไป แล้วใช้ซี้เก้ากลบตัวมันเอาไว้ เหลือเพียงหัวกลมๆ โผล่ออกมา

เขาฝังเจ้าแมวไว้ใต้ต้นสนใหญ่ใต้ตึก จากนั้นกดปีกหมวกลงแล้วเรียกรถแท็กซี่ไปโรงพยาบาล

เขาจะไปเยี่ยมฉู่อ้ายกั๋ว

ใช่ พบหน้ากันเป็นครั้งสุดท้าย...

ฉู่อ้ายกั๋วมีนิสัยแปลก คนอื่นบอกว่าเขาหน้าตาเหมือนคุณหม่าซานลี่

ที่เป็นนักเดี่ยวไมโครโฟน พอมีคนพูดแบบนี้มากขึ้น ฉู๋อ้ายกั๋วจึงกลายเป็นแฟนคลับของคุณหมาไป ว่างๆก็หอบวิหุมาฟัง คอยเลียนแบบคำพูดและน้ำเสียงตามไปด้วย กลายเป็นคนหน้าเหมือนดาราที่อ้าปากทีก็พูดเรื่องจริงบ้าง เท็จบ้างปนกันได้

ห้องผู้ป่วยของฉู๋อ้ายกั๋วเป็นห้องเดี่ยว ฉู๋หวนเข้าไปแล้วก็ปิดประตู ขณะกำลังจะเดินเข้าไปข้างใน ชายชราร่างผอมราวซากศพบนเตียงผู้ป่วยกลับตะโกนห้ามไว้

แม้ว่าเสียงชายชราจะแหบแห้ง แต่เขากลับพูดอย่างสบายอารมณ์ “นี่ เดี่ยวก่อน ชุดร่วมพิธีของแกละ”

ผีเท้าของฉู๋หวนชะงักไป เขาหยิบกระดาษเช็ดปากออกมาจากกระเป๋า กางเกง พับสองสามทบก่อนจะดึงเข็มเล่มหนึ่งออกมาจากชายแขนเสื้อ งามเข็ม แล้วเสียบเข้าไปยึดกระดาษเช็ดปาก ประดิษฐ์เป็นดอกไม้สีขาวดอกเล็กๆ อย่างง่าย ๆ กลัดไว้ตรงคอปกเสื้อ เขาหันหน้าเข้าหากระจกหน้าต่าง จัดเสื้อสูทสีดำของตัวเองก็เป็นอันเสร็จสิ้นการแต่งกายสำหรับ ‘พิธีไหว้หลุมศพ’ จึงก้าวเท้าเดินไปข้างเตียงผู้ป่วยของชายชรา

ฉู๋หวน “คุณฉู๋อ้ายกั๋ว...”

ดวงตาฝ้าฟางของฉู๋อ้ายกั๋วถลึงมองจนเกิดพลังน่ากลัวขึ้นมาทันใด “ทำทำอะไร แก...แกมีความสุขหน่อยสิ มีความสุขนะ”

ฉู๋หวนก็มมองการแต่งกายของตัวเองแล้วโน้มตัวพูดกับพ่ออนุกรรม “จะลาโลกแล้วนี่ มีความสุขจะดีเธอ”

“ทำไมจะไม่ดี ตอนอยู่มีความสุข ตายแล้วก็มีสุขเหมือนกันแหละ” ทุกครั้งที่ฉู๋อ้ายกั๋วหายใจ ทรวงอกจะส่งเสียงดังน่ากลัวเหมือนปอดรั่ว เขาออกแรงเอ่ย “พ่อไม่ฟังคำพูดตามมารยาทที่ว่า ‘คุณจะอยู่ในใจเราตลอดไป’ หรือก แบบนั้นพ่อจะไม่กลายเป็นผีเฝ้าบ้านระนะ แล้ววันหน้าจะให้ลูกสะใภ้พ่ออยู่ที่ไหนล่ะ”

“เรื่องที่พ่อเป็นห่วงยังอีกนาน ลูกสะใภ้พ่อยังไม่รู้ว่าอยู่ในห้องผู้หญิงคนไหนเลยด้วยซ้ำ” ฉู๋หวนชะงักไปครู่หนึ่งแล้วพูดอย่างประนีประนอม “แล้วพ่ออยากจะฟังท่อนไหน”

จู๋อ้ายกั้วเอ่ย “พ่อนที่บอกว่า ‘Yes, I do.’”

จู๋หวนใช้เวลาครู่หนึ่งจึงคิดได้ว่า ‘Yes, I do.’ คืออะไร เขาถอนใจด้วยความกัลลัฏมก่อนจะลองใช้เหตุผลพูดกับจู๋อ้ายกั้ว “พ่อ นั่นมันคำที่ใช้ตอนแต่งงาน”

จู๋อ้ายกั้วฟังแล้วก็โกรธมาก กำปั้นผอมแห่งทุบเตียงผู้ป่วยเสียงดังตึงๆ พลังคร่ำครวญแฝงความนัยลึกซึ้ง “ก็เพราะพ่อมีชีวิตได้อีกไม่กี่นาทีแล้ว ไม่ใช่เธอ แค่นี้ก็...แค่นี้ก็ไม่มีใครสนใจแล้ว ไม่มีใครรักพ่อแล้ว พ่อกลายเป็นผักกาดขาวแก่ๆที่เนาอยู่ในแปลงผัก...”

“ได้ๆๆ แต่งก็แต่ง” จู๋หวนรีบยอมแพ้อภัยขอความคิดเห็นด้วยเสียงเบา “แล้วพ่อคิดจะแต่งงานกับใครล่ะ”

จู๋อ้ายกั้ว “พ่อว่าจะแต่งงานพญายม เอากลับมาเป็นแม่เลี้ยงให้แก”

จู๋หวนยอมแพ้กับความเด็ดเดี่ยวของพ่อบุญธรรมที่แม่ตัวตายก็ยังคงเกาะผู้หญิงกิน “พ่อ ผมว่าสภาพพ่อคงไม่ได้ไปเจอแม่เลี้ยงผมในเร็ววันหรอก ท่าทางเหมือนอยากยืมเวลาจากสวรรค์อีกห้าร้อยปีมากกว่า”

“แบบพ่อนี้เรียกว่าสดชื่นก่อนลาโลก” จู๋อ้ายกั้วมองเขาด้วยแววตาลึกซึ้ง “ยืมบ้ออะไร”

จู๋หวนยกเก้าอี้มานั่งลงข้างกายเขาแล้วพูดเสียงเบา “ไม่ยืมแล้วจะมีชีวิตพอหรือ”

จู๋อ้ายกั้วเลิกคิ้วบางขึ้น หัวเราะครีตคราดเหมือนเสียงลำโพงแตก แต่ยังคงเห็นความเกรงที่อายุและเวลาที่ไม่สามารถพรากไปได้อยู่ราวๆ

จู๋หวนนิ่งมองเขาคู่หนึ่ง ปรับอารมณ์ชั่วครู่จึงตัดเสียงพูดว่า “คุณจู๋อ้ายกั้ว ขอถามหน่อยว่าคุณถูกพญายมเรียกตัวมาที่นี่เพื่อทำพิธีก่อนความตายอันศักดิ์สิทธิ์ใช่หรือไม่”

จู๋อ้ายกั้วให้ความร่วมมือ “ใช่อยู่แล้ว”

จู๋หวน “คุณยินดีหรือไม่ที่จะไปจาก...โลกที่มีคนอยู่มากมาย บอกลามัน ไม่เจอมันอีก ไม่อวอร์ดมันอีกเหมือนกับโยนผ้าชีวั้งทิ้ง ในวันข้างหน้าจะไม่รำลึกถึงมันอีกไม่ว่ามันจะสันติหรือมีสงคราม มีเสียงร้องรำทำเพลงหรือมีความโศกเศร้า ลืมกันและกันตราบนานโลกนี้ก็ลืมคุณเช่นกัน”

ฉู๋อ้ายกั้วไม่พอใจคนทำพิธีที่พูดจาไร้สาระคนนี้ จึงด่าว่า “แกไม่มีคำพูดดี ๆ แล้วเรอะ แบบนั้นใครมันจะยินดี!”

ฉู๋หวนพูดเสียงเบา “พ่อ เรื่องนั้นผมคงทำตามใจพ่อไม่ได้แล้ว”

ฉู๋อ้ายกั้วฟังแล้วเหม่อไปชั่วขณะก่อนจะเอ่ย “ก็จริง แก่ไป...ไปเปิดตู้ข้างเตียง โน่นนั่นมีกล่องอยู่ใบหนึ่ง เอาออกมาให้พ่อที”

ฉู๋หวนทำตาม เขาหากล่องที่ฉู๋อ้ายกั้วพูดถึงจนเจอ พอเปิดดูก็เห็นเพียงแหวนทองคำขาววงเกลี้ยงอยู่ในนั้น

ฉู๋อ้ายกั้ว “มีตัวอักษรอยู่ เห็นหรือยัง”

ด้านในตัวแหวนใช้อักษรประดิษฐ์สลักเนื้อหาทำลายบรรยากาศว่า “หยอกเล่น”

ฉู๋หวน “หยอกเล่น?”

ฉู๋อ้ายกั้วพยักหน้าอย่างยากเย็น “ล้อแกเล่นนะ พ่อขอถามแกหน่อย แก...ช่วงนี้มีความรู้สึกแบบนี้บ้างไหม”

ฉู๋หวน “แบบนี้?”

ฉู๋อ้ายกั้วยกมือที่พอมแหงขึ้นกุมมือของฉู๋หวนเอาไว้ “ไม่ตั้งตาคอยอะไร ไม่มีความหวังในชีวิต ทำอะไรก็ไม่ตั้งใจ ปวดหัวจนมึนงง แม้แต่ช่วยตัวเองยังขี้เกียจขยับมือ...”

ฉู๋หวน “พ่อ ดินเหลืองจะกลบมิดหัวพ่ออยู่แล้ว อย่าเอาแต่เล่นแบบนี้ได้ไหม”

ฉู๋อ้ายกั้วทำเป็นไม่ฟัง ดวงตาฝ้าฟางจ้องเขาเซมิ่ง “มีไหม”

ฉู๋หวนพูดโดยไม่กะพริบตา “ไม่มีอยู่แล้ว”

มือของฉู๋อ้ายกั้วกำแน่น “พูดความจริง”

ฉู๋หวน “...”

ครั้งนี้เขาเจ็บไปครู่ใหญ่ เห็นแววตาล้างเลนส์แว่นไม่ชัด มีเพียงความดำมืดและลึกลับ ผ่านไปครู่ใหญ่เขาจึงกระตุกมุมปากพูดเย้า “ก็แค่บางครั้ง ไม่มีใครช่วยตัวเองทุกวันหรอก เสียสุขภาพจะตาย”

ฉู๋อ้ายกั้วถอนหายใจแรง “มีครั้งนึงพ่อเห็นแกยืนอยู่ตรงหน้าต่างท่าทางเหมือนจะกระโดดลงไป...”

ฉู่หวนหัวเราะ “เป็นไปไม่ได้หรอก ตกกระแตกพื้นมันทำลาย
สิ่งแวดล้อม ผมดูไม่มีคุณธรรมขนาดนั้นเลยเธอ”

ฉู่อ้ายกั้วไม่สนใจคำพูดล้อเล่นของอีกฝ่าย มองเขานิ่งโดยไม่ส่งเสียง
อะไร ผ่านไปครู่ใหญ่ สุดท้ายฉู่หวนก็พ่ายแพ้ให้แก่สายตาบิ๊นคั้นของปีศาจเผ่า
จนต้องหลบสายตาดูหนี รอยยิ้มค่อยๆ จางหาย “...ก็แค่ครั้งนั้น”

ฉู่อ้ายกั้ว “แล้วทำไมไม่กระโดดล่ะ”

ฉู่หวนตอบ “ยังจับ ‘ผีสองตัว’ ไม่ได้เลย”

ฉู่อ้ายกั้วหลับตาลง “ยังคิดถึงเรื่องนี้ได้แสดงว่ายังมีทางออก แก...
แกจำไว้ คำว่า ‘หวน’ หมายถึงเสาหลักของแผ่นดิน...”

ฉู่หวนทนไม่ไหวต้องตัดบทเขา “พ่อหยุดพูดเถอะ ผมหาในพจนานุกรม
แล้ว คำนั้นแปลว่าเสาไม้ต้นใหญ่ไม่ใช่เธอ”

“เสาไม้ต้นใหญ่แล้วยังไง สลักรูปภูเขาลำน้ำซัดซ้อนไว้รอบๆ ก็คำฟ้าดิน
ได้แล้ว” ฉู่อ้ายกั้วถลึงตา “แต่ที่ว่าคำฟ้าดิน...ก็ไม่ได้บอกให้แกไปคำฟ้าดินเอง
สักหน่อย”

ฉู่หวนหางตากระตุก “พ่อไม่มีที่ให้แสดงนิสัยอันธพาลของพ่อ เลย
ต้องมาลงที่ผมใช่ไหม”

ฉู่อ้ายกั้วถอนใจ มองกระเป๋าคู่หวนวางไว้ตรงประตูห้องผู้ป่วย เสียง
พูดสั้นเครือ ลมหายใจแผ่วเบา “แก ไข่เด็กบ่านี้ ผีเห็นผีจริงๆ...พ่อหมายถึง
แกต้องออกไปดูโลกภายนอกให้มาก อย่าเอาแต่คิดว่าเป็นตายไม่สน ทำเรื่อง
ของตัวเองดีแล้วก็จบกัน ตอนนี้อยู่ไม่มีใครเอามารวมาวางบนบ่าแก แกก็อย่า
เอาแต่ตันทุรังเลย ถ้าแบกไม่ไหวจริงๆก็ไปโรงพยาบาลซะ พยายามกินบ๊อง
ไม่ต้องอายคนเขาหรอก อย่าทนแบกไว้...นะ ต่อไปพ่อไม่อยู่แล้ว ไม่มีใคร
ดูแลแกได้แล้ว เฮ้อ...”

ฉู่หวนไม่ได้พูดอะไร เหมือนฟังเข้าหู แต่ก็เหมือนตัดสินใจจะซัดคำสั่ง
ลับหลัง

ฉู่อ้ายกั้วมองเขาด้วยความเป็นห่วง “นี่จะไปไกลบ้านเธอ”

ฉู่หวนพยักหน้า “อืม อีกไม่กี่วันจะไปแล้ว ผมจะไปทำธุระสักหน่อย”
“แกไปแล้วถ้ามีจะทำยังไง ให้ใครเลี้ยง”

ฉุ่หวนชะงักไปเล็กน้อย “ต่ามีแก่ตายไปแล้ว”

“อ้าว” ฉุ่ฮ้ายกั้วทอดถอนใจ “แย่จรงึๆ เวรกรรมๆ ไกล่ตายแล้วยัง
ลำปากให้แม่วัวเมียต้องมาตายด้วยอีก”

ฉุ่หวนมองใบหน้าที่ปกคลุมด้วยไอความตาย ไม่พูดซ้ำว่าต่ามีเป็นตั้วผู้
เพื่อถนอมจินตนาการเรื่องความรักอันงดงามระหว่างมนุษย์กับสัตว์ของ
ชายชราไว้

หนึ่งแก่หนึ่งหนุ่มนั่งเฝ้ายออยู่ครู่หนึ่ง ดูเหมือนชายชราจะใช้พลังกำลัง
ไปกับการไวยวยเมื่อครู่หมดแล้ว เขารับรู้ได้ว่าชีวิตของตัวเองกำลังจะจบลง
ในเร็วๆ นี้

แสงแดดวันฟ้าใสส่องลอดลายฉลุหน้าต่างเข้ามาเป็นแสงเงาชัดเจน
ฉุ่ฮ้ายกั้วขยับริมฝีปาก “แก...สวมแหวนไว้ซะ”

แหวนวงแรกในชีวิตกลับได้มาจากพ่อหัวล้านของตัวเอง ทำให้ฉุ่หวน
รู้สึกว่าการจริงนี้โหดร้ายไปหน่อย แต่เขายังคงทำตาม สวมแหวนไว้ที่
นิ้วกลาง

ฉุ่หวน “วงใหญ่ไปหน่อย”

ฉุ่ฮ้ายกั้ว “จะเหมาะเจาะแบบนี้ได้ยังไง...พ่อใกล้จะตายแล้ว”

ชายชราพูดพลางซ้อนตาขึ้นซ้ำๆ

ชั่วขณะนั้นแววตาฝ้าฟางก็ประสานกับแววตาชายหนุ่ม ดวงตาของ
ชายหนุ่มสงบนิ่ง มองแล้วอดรู้สึกหัวใจเย็นวาบไม่ได้

ฉุ่หวนเก็บความขี้เล่นไว้แล้วตอบเสียงเบา “อืม”

ฉุ่ฮ้ายกั้วถาม “แกจะมีชีวิตถึงอายุเจ็ดสิบแปดสิบปีไหม”

ฉุ่หวนลังเลครู่ใหญ่ก่อนตอบอย่างระมัดระวัง “ผมจะพยายาม”

ฉุ่ฮ้ายกั้ว “เจอปัญหาจะทำยังไง”

ฉุ่หวนคิดอยู่นาน บนใบหน้าจึงปรากฏรอยยิ้มที่หาได้ยาก “หยอกเล่น”

“ดีๆ ต้องมีชีวิตดี...” มือฉุ่ฮ้ายกั้วที่จับมือของฉุ่หวนกระตุกเล็กน้อย
เหมือนใช้พลังกำลังเหือกสุดท้ายหมดไปแล้ว

จากนั้นร่างกายของเขาก็แข็งเกร็ง พูดคำว่า ‘ดี’ ติดกันหลายครั้งก่อนที่
จะปิดตาสสนิทเหมือนหมดหวัง ไม่มีอะไรติดค้างอีกแล้ว

ฉู่หวนกุมมือที่เพิ่งก้าวข้ามเขตแดนแห่งความเป็นความตายไปหมาดๆ
เอาไว้แล้วหลับตาลงเช่นกัน ตัวเขาราวกับได้ยินเสียงลมแผ่วเบาลอยจาก
ที่ไกลๆ เข้ามาในห้อง หัวใจกลายเป็นเก้าอี้กัน เจียบเหงาเย็นเยือก

“ดี” เขาพูดกับคนที่ไม่ได้ยินอะไรอีกแล้ว “ลาก่อนครับ”

เขารู้สึกถึงความอ้างว้างสับสน ทั่วไปเร็วแรง รวกับว่านอกจากเรื่อง
ที่ยังจับฝีสองตัวที่อาละวาดอยู่ภายนอกมาดำเนินคดีไม่ได้แล้ว ในโลกนี้ก็เหลือ
เพียงคำว่า ‘ดี’ ที่ถ่วงตัวเขา ตรึงทำให้เขาไว้บนพื้นดิน

ทดลองอ่าน

บทกวี

— อุทวณ (สี่) —

สามเดือนต่อมา

รถออฟโร้ดคันหนึ่งกำลังขับเคลื่อนด้วยความเร็วปานฟ้าผ่าไปบนทางชันเขาที่คดเคี้ยวราวกับอยู่บนสนามแข่งฟอร์มูลาวัน ล้อทั้งสี่เหมือนจะลอยขึ้นจากพื้นถนน

ทางชันเขาไม่ได้รับการบำรุงรักษา อีกทั้งที่นี่ยังอยู่ห่างไกล แค่คิดก็รู้แล้วว่าสภาพถนนจะเลวร้ายแค่ไหน

เห็นเพียงพื้นถนนเป็นหลุมเป็นบ่อ พอฝนตกก็กลายเป็นทิวทัศน์เหมือน ‘ทะเลสาบน้อยใหญ่’ ที่ตั้งงามบนแดนมนุษย์ ถนนฝั่งที่ติดภูเขา มีหินรูปร่างประหลาด ก้อนหินสามก้อนบ้าง ห้าก้อนบ้าง จับกลุ่มกันเหมือนเตรียมจะไถลลงมาได้ทุกเมื่อ ไกลออกไปอีกฝั่งคือหน้าผาที่ไม่มีอะไรกันแม้แต่ถ้ำน้อย หากยื่นหัวออกจากตัวรถก็สามารถเห็นแม่น้ำสายเล็กที่คดเคี้ยวเบื้องล่างได้เลย ตรงที่ไกลออกไปมีบ้านโถมๆ ใกล้เคียงอยู่ไม่กี่หลัง เรียงแถวอยู่ตรงเนินเขาราวกับลอยอยู่กลางอากาศ ดูแล้วไม่ธรรมดาทีเดียว

รถเคลื่อนไปบนทางอันตรายจนถึงจุดที่แคบที่สุด ตัวรถห่างจากหน้าผาไม่ถึงสิบเซนติเมตร เหมือนจะครูดหน้าผาและพร้อมจะลื่นไถลลงไปได้ทุกเมื่อ

คนบ้าที่ขับรถอยู่มือหนึ่งถือปืนพกพกไว้บนพวงมาลัย ขับรถเหมือน

ขับยานฉางเอ๋อหมายเลขสาม¹ แต่สี่หน้ากลับดูสบายอารมณ์

ลมภูเขาลอดเข้ามาตามหน้าต่างรถที่เปิดไว้ พัดจนผมเขปปลิวยุ่งเหยิง เกิดเป็นผมทรงสมาร์ต² ที่คนแถวนี้ไม่นิยมไว้กันในวันนี้

ท่ามกลางเสียงเครื่องยนต์กระหึ่มของรถออฟโร้ดและเสียงกระแทก เหมือนในเกมมาริโอ ผสานด้วยเสียงดีนรนเบาๆ ชายคนหนึ่งถูกมัดเป็น บั้งจางอยู่ตรงที่นั่งข้างคนขับ หน้าผากคนคนนั้นเต็มไปด้วยหยาดเหงื่อ ไม่รู้ว่า เพราะตกใจหรือเพราะอย่างอื่น ปากถูกผ้าเช็ดตรึงยัดไว้ ดวงตาฉายแวว ตี๋นกลั้วลื่นหวัง

“จู่หวน จู่หวน ได้ยินแล้วตอบด้วย”

คนที่ขับรถก็คือจู่หวน เขามีรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ที่สื่อความหมายได้ไม่ชัดเจน หันไปมองผู้ชายตรงเบาะข้างคนขับที่ฉี่แทบเล็ดนั้นแวบหนึ่ง ยกปืนพกไป เคาะหัวอีกฝ่ายอย่างสนิทสนมสองที จากนั้นเหยิบวิทยุสื่อสารขึ้นมา “ได้ยิน แล้ว พุดมา”

ทางปลายสาย เหล่าหวังพุดอย่างรวดเร็ว “ยกเลิกปฏิบัติการ นายพาค คนย้อนกลับมาตอนนี้เลย ฉันขอพุดอีกรอบ ยกเลิกปฏิบัติการ เห็นได้ชัดว่า ผีเล็กเป็นหมากที่พวกมันหึง เป้าหมายของผีใหญ่คือนาย ฮั่วฮุยของฝ่ายเรา อาจจะ...”

จู่หวนพุดต่อซ้ำๆ “ทรยศไปแล้ว”

เหล่าหวังอึ้งไปทันที ผ่านไปครู่หนึ่งเขาจึงกระซิบถามอย่างร้อนใจ “ตอนนี้ฮั่วฮุยอยู่ที่ไหน แล้วนายอยู่ที่ไหน”

จู่หวนยิ้มตาหิ “เขาอยู่ข้างๆ ผม กำลังนั่งรถกินลมกับผม พี่อยากคุยกับเขาเหรอ”

เหล่าหวังเสียบไปชั่วครู่ “...ไอ้เด็กบ้า! รู้ได้ยังไง”

---

¹ ยานสำรวจดวงจันทร์ที่ถูกส่งขึ้นอวกาศจากแท่นส่งยานอวกาศในศูนย์ส่งดาวเทียม ซีฉาง มณฑลเสฉวน เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2013

² ทรงผมของนักดนตรีแจ๊สที่เป็นกระแสในประเทศจีนยุค 80 ทับศัพท์จากภาษาอังกฤษคำว่า Smart

ครั้งนี้ผีใหญ่ผีเล็กอาจหาญข้ามเขตมาเพราะเตรียมสู้เป็นครั้งสุดท้าย ส่งอาวุธสงครามสำคัญล็อตหนึ่งให้เตอร์กิสถานตะวันออก แท้จริงแล้วเส้นทางขนส่งของพวกเขาสามารถอ้อมประเทศจีนไปได้ แต่ที่เปลี่ยนเส้นทางกะทันหันก็เพราะได้ข่าวของฉูหวน

ต้นเหตุความแค้นใหญ่หลวงในใจผีสองตัวนั้น นอกจากเขาก็ไม่มีใครอีกแล้ว

เพื่อปกป้องตัวเอง สามปีมานี้ฉูหวนจึงใช้ชีวิตแบบหลบ ๆ ซ่อน ๆ มีเพียงเหล่าหวังที่ติดต่อกับเขา แต่คนฉลาดต่อให้รอบคอบอย่างไรก็ผิดพลาดได้ รักษาความลับแน่นหนาอย่างไรก็ยังสู้คนที่มิเอาจากตามหาเขาไม่ได้

ไม่ว่าฝ่ายรัฐบาลหรือฝ่ายผู้ก่อการร้ายต่างทุ่มกำลังจำนวนมากกับปฏิบัติการครั้งนี้ พวกเขาต่างรู้ว่าครั้งนี้ไม่ตายก็รอด ผีสองตัวถ้าไม่พินคืนชีพก็ต้องถูกถอนรากถอนโคน

เหล่าหวังในฐานะผู้รับผิดชอบหลักของปฏิบัติการระมัดระวังอย่างมาก ฉูหวนพักอยู่ในห้องทำงานของเขาเป็นเวลานาน ทั้งสองปรับปรุงแก้ไขรายละเอียดซ้ำแล้วซ้ำเล่าก่อนลงมือ

จนถึงตอนนี้พวกเขาก็จัดการคนที่น่าสงสัยออกไปจากองค์กรได้สามสี่คนแล้ว และกำลังแยกย้ายกันตรวจสอบเพิ่มเติมอยู่

ตามหลักแล้วพวกเขาเตรียมการอย่างไรชองไหว แต่ว่า...

ความจริงก็มักเป็นแบบนี้ หากรับมือผีสองตัวได้ง่ายขนาดนั้น ในอดีตประเทศต่างๆ ในแถบเอเชียคงไม่ปล่อยให้พวกมันกระทำการheimheimมานานขนาดนี้แน่นอน

ตอนนี้ขบวนการใหญ่ของผีสองตัวถูกจับกุมสำเร็จแล้ว อาวุธสงครามถูกยึดได้หมด และจากข่าวของสายทำให้เจอบางอย่างของพวกเขาผีเล็ก พวกฉูหวนแบ่งกำลังเป็นสองทาง เหล่าหวังพาคนไปดักจับผีเล็ก ส่วนฉูหวนรับหน้าที่ไปตามจับผีใหญ่ การวางตาข่ายดักศัตรูครั้งนี้ขาดเพียงด่านสุดท้ายคือต้องเด็ดหัวของผีสองตัว กลับคิดไม่ถึงว่าจะเกิดความผิดพลาดขึ้นอีกได้

จะมีเรื่องไหนที่ทำให้ติดขัดใจกว่าการมีคนทรยศอยู่ในองค์กรอีกหรือ รอออฟโรดเดี่ยวผ่านโค้งใหญ่อย่างนำหวาดเสียว ล้อหลังโถงจนเกิด

เสียงดังแสบหู สิ่งที่ตรงข้ามอย่างชัดเจนกับการขับรถที่ดูอันตรายคือน้ำเสียงของฉู่หวนที่ไม่เบาไม่หนัก ไม่ดังไม่ค่อยที่แทบจะลืบทอดมาจากฉู่ฮ้ายก้าว “โธ่เอ๊ย! เรื่องนี้ก็พูดยากนะ ถ้าจะพูดก็คือความรู้อีกนะ งานหลักของผมคือคลุกคลีกับผี เลยติดนิสัยผี ๆ จากพวกมันมาเต็มตัว”

เหล่าหวัง “พูดบ้างอะไร แล้วทำไมนายไม่บอกแต่แรก! ตอนนี้จะทำยังไง...เดี๋ยวก่อน นาย...นายจะแยกทีมอีกแล้วหรือ!”

ฉู่หวนไม่สนใจคำตักเตือนของอีกฝ่าย เขาไม่ลนลานอะไรเลย ซ้ำยังชี้แจงให้ตัวเองอีกหลายคำ “ผมไม่ได้หยิ่งรื้อนาคตลัคน้อย อยู่ดี ๆ จะรู้ได้ยังไงว่าใครเป็นหนอนบ่อนไส้ ไฟตายของคนเขาใช้บนคมดาบ³ เราต้องขึ้นไปบนคมดาบถึงจะหยั่งเชิงได้ อีกอย่าง พี่ดูสิ คราวนี้ผีใหญ่ถึงกับควักเงินองค์กรของตัวเองแบบไม่เสียดายเพื่อมาฆ่าผมเชียว ยิ่งงเราก็คต้องร่วมมือกันจับพวกมันให้ได้ทั้งหมดลึถึงจะดี”

เหล่าหวังเห็งอตกทันที เขาเข้าใจนิสัยของฉู่หวน ผีสองตัวข้ามเขตเข้ามาทางชายแดนตะวันตกเฉียงใต้ หลังการสำรวจอย่างถี่ถ้วนแล้วจึงเลือกที่นี่เป็นสถานที่สังหารโดยพยายามหลบเลี่ยงฝูงชน ที่มีสภาพพื้นที่ซับซ้อน แม้จะกำหนดสถานที่ได้ แต่คนของพวกเขาก็ไม่มีทางไล่ตามฉู่หวนทันในเวลาอันสั้นแน่นอน เจ้าเด็กแว่นคนนี้ปกติทำตัวซ้าเป็นแต่ ทำทางเงียบ ๆ ไม่ชอบหาเรื่องใคร แต่เวลาสำคัญกลับเอาไม่ได้เลยว่าจะมาไม่ไหน

เหล่าหวังย้อนคิดถึงกลุ่มคนที่ตัวเองเคยฝึกในอดีต ตอนนี้กลับเหลือฉู่หวนเพียงคนเดียว หากฉู่หวน...

“ไม่ว่านายคิดจะทำอะไร กลับมาเดี๋ยวนี๋ ทันที!”

ฉู่หวนหัวเราะแห้ง “อย่าลื กว่าผมจะยึดความแค้นให้มันแบบนี้มันยากมากนะ พลาดโอกาสครั้งนี้ไปคงจะลำบากแล้ว”

เหล่าหวัง “...”

เขาอยากจะทำระเบิดหัวเจ้าเด็กแว่นจริงๆ

---

³ ล้อจากสำนวนที่ว่า ‘ใช้เหล็กที่ตีมาทำดาบ’ อุปมาถึงการนำกำลังคนหรือทรัพยากรมาใช้ในส่วนที่สำคัญที่สุดและจำเป็นที่สุด จึงจะสำแดงประสิทธิภาพอันยิ่งใหญ่ได้

ฉูหวน “อีกอย่าง มาพูดตอนนี้ก็สายไปแล้ว ใต้รถผมมีระเบิดที่รัฐใหม่”

เหล่าหวังตะโกนสุดเสียง “อะไรนะ!”

ฉูหวนใช้สองนิ้วจับแผ่นชิปเล็กๆ อันหนึ่งสอดเข้าไปในขาแวนของตัวเอง แล้วกดเบาๆ ด้วยเทคนิคขั้นสูง เลนส์แว่นที่ปกติจะราบเรียบก็ปรากฏเป็นภาพดาวเทียมของพื้นที่นี้ทันที ตรงมุมแวนมีอักษรตัวเล็กๆ หนึ่งบรรทัดว่า [อ่านได้ กำลังโหลด โปรดรอสักครู่]

เขายิ้มตาหยีให้กับฮั่วฮุยคนทรยศที่ถลึงตาแทบหลุดอยู่ด้านข้าง ยกมือทำท่าถอดหมวกขอบคุณ “ทำของได้ประณีตมากนี่พี่ฮั่วฮุย สายลับอย่างพี่ทำงานได้ละเอียดกว่าผมตอนนั้นซะอีก ขอขอบคุณพี่แทนองค์กรด้วยนะ”

ดาวนโหลดเสร็จจึ้น จุดแดงเล็กๆ ก็ปรากฏขึ้นบนเลนส์แว่นของเขา

“พวกเขาคงกลัวว่าจะระเบิดผมไม่ตาย ข้างหน้าเลยยังมีอีกสิบสามสิบสี่เอ็ม...สิบห้าคนรอเก็บศพผมอยู่แน่ะ” ฉูหวนพูดกับเหล่าหวังอย่างเบิกบานใจ “พอนึกถึงเรื่องที่เรารักษากันไว้ก่อนหน้านั้น พวกเขาคงกลัวว่าเราจะใช้เฮลิคอปเตอร์หรืออาวุธหนัก จุดนัดถัดไปต้องเป็นในตัวอำเภอทางเหนือแน่แน่นอน อาวุธสงครามที่ขนมาต้องมีอีกล็อตแน่ๆ วันนี้ที่นั่นมีตลาดนัดใหญ่ไม่แน่พวกมันอาจจะหาวิธีแฝงตัวเข้าไปอยู่ในหมู่ชาวบ้านก็ได้ ผมให้พรรคพวกเราไปรอแล้ว ถ้ากวาดล้างที่นั่นได้หมด วันนี้พวกผีใหญ่ที่ดักหน้าดักหลังแบบไม่มีกำลังหนุนคงหนีไม่รอดแล้ว”

เหล่าหวัง “นาย...”

ฉูหวนตัดบทอีกฝ่าย “พี่วางใจเถอะ ไว้ค่อยติดต่อกัน ผมต้องเตรียมระเบิดรถแล้ว”

เหล่าหวัง “เดี๋ยว...”

ฉูหวนตัดสายไปโดยไม่รอฟัง

หลังจากนั้นสองนาที จู่ๆ รถออฟโรดที่เคลื่อนเข้าสู่เขตป่าก็เสียการควบคุม พลิกคว่ำตกลงไป ระเบิดกลางอากาศเสียงดังสะท้านฟ้าสะเทือนดิน ทำเอาคนบินแตกฮือไปทั้งป่า รถที่พลิกตกหน้าผาไฟลุกควันโขมง

รถเพิ่งพลิกคว่ำลงไป เสียงผิวปากกลากยาวก็ดังขึ้น มีคนจำนวนมาก

ไหลออกมาจากในป่าและใต้เงากำบังของหินก้อนใหญ่ตรงเชิงเขาจับพลัน เห็นได้ชัดว่าซ่อนตัวอยู่ที่นั่นมานานแล้ว

ในปีมีคนแปดคน บนเนินหินด้านล้างมีเจ็ดคน ในมือถืออุปกรณ์ดับเพลิงเอาไว้

การระเบิดครั้งที่สองของรถจะเกิดขึ้นภายในอีกห้านาที เวลาห้านาทีพอจะให้พวกเขาวิ่งเข้าไปใกล้ หากการระเบิดสิ้นสุดลง อีกฝ่ายจะรู้ทันทีว่าในรถไม่มีใครอยู่

ฉู่หวนนั่งอยู่หลังหินก้อนใหญ่ริมหน้าผา หยิบนาฬิกาพกออกมาจากอกเสื้อ

จุดแดงบนเลนส์แว่นแสดงทิศทางคร่าว ๆ ของศัตรู ฉู่หวนถือเหล็กชุดซาร์ปของตน ปลายมีดจ่ออยู่ตรงคอหอยคนทรยศที่ถูกมัดเป็นกระจ่าง ปากของคนคนนั้นถูกอุดไว้แน่นหนา และเวลานี้ก็ไม่กล้าส่งเสียงแม้แต่หน่อย

มือของฉู่หวนเหมาะจะทำงานศิลปะ เขามีมือบาง นิ้วเรียวยาว ตัดเล็บสะอาดสะอ้าน ชั่วชู่รู้ว่ามือของเขานิ่งมาก หากเกิดความคิดเพียงนิดเดียวเหล็กชุดซาร์ปที่ดูธรรมดาอันนั้นก็ปักคอหอยของเขาจนเป็นรูได้ในทันที

เขาไม่รู้ว่าทำไมฉู่หวนจึงไม่ทิ้งเขาไว้บนรถที่ระเบิดนั้น

ฉู่หวนหยิบบุหรี่ยากในกระเป๋าคอมมาคาบไว้ แต่เพราะกลัวจะเปิดเผยอดำแหน่งจึงไม่ได้จุดไฟ ราวกับว่าแค่สูดกลิ่นก็พอ

“พี่รู้ไหมว่าเหล่าห้วงมีลูกสาวอยู่คนนึง” น้ำเสียงเขาไร้ความรู้สึกราวกับพูดคุยกับเพื่อนร่วมงานเท่านั้น “เธอน่ารักมาก ตอนเด็ก ๆ ชอบเล่นพ่อแม่ลูก เธอจะเอาก้อนหินมาหันหน้าหันไปไม้ หรือไม้ก่โยนหนอนสองสามตัวใส่สามทำเป็นปลาทอด พวกผมที่โดนบังคับให้เล่นด้วยยังต้องแกล้งทำเป็นอ่อยเลย...ดูชื่อบ๊อชะมัด แต่เธอไม่เหมือนใคร เธอทั้งแสดงได้สมบทบาททั้งจริงจัง เธอจะวางของที่ให้เรากินใส่สามที่ล้างสะอาด ราวนม บางครั้งยังตักไอศกรีมให้ด้วย”

ตอนที่ฉู่หวนพูด มุมปากก็มีรอยยิ้มบาง ๆ แต่ในแวตากลั้บกระจ่างชัดและเย็นชา

“ผู้หญิงที่น่ารักเกินไปเป็นภัยทั้งนั้น เพื่อเธอแล้ว ผมกับไอ้โง่คนนึงเลย

ตีกันตั้งแต่เด็กจนโต ตัวต่อตัวหรือหมาหมู่ก็ทำมาหมด เขาพาพวกอันธพาล มาขวางผมไว้ในตรอก ใช้ท่อนเหล็กตีขาผมหักจนเกือบจะพิการ ต้องนอนโรงพยาบาลไปตลอดช่วงฤดูร้อน หลังออกจากโรงพยาบาลผมเลยลุยเดี่ยว ใช้ก้อนอิฐทุบหัวเขาจนแตก เย็บหน้าผากไปหกเข็ม เสียโฉมไปชั่วชีวิต นับจากวันนั้นไถ่โง่ก็โง่จนกว่า ผมทำอะไรเขาก็จะทำอย่างนั้น ไปที่ไหนก็เจอแต่เขา เหมือนถ้าไม่ได้กดหัวผมแล้วจะนอนไม่หลับนั่นแหละ”

ฉูหวนยกเหล็กชุดซาร์ปขึ้นเล็กน้อย คมมีดเย็นเยือกแต่ปลายคาง ชั่วสุขเบาๆ ฝ่ายนั้นจึงเหมือนกับได้กลิ่นความเลือดที่นำกลัว

ฉูหวน “ต่อมาพี่เดาสิว่าเป็นยังไง”

ในปากของคนทรยศยังมีผ้าเช็ดรอยดอย ต่อให้เดาได้ก็พูดไม่ออก

ฉูหวนเลียงประเด็นสำคัญ “ต่อมาตอนไปตีผี มีครั้งหนึ่งที่ความลับผม เกือบแตก เพื่อปกป้องผมแล้ว เขากับพรรคพวกหลายคน...”

เขาหยุดพูดทันที หลบตาลงเล็กน้อย ริมฝีปากมึมนั่นเป็นเส้นตรง ในพริบตา

“สุดท้ายผมก็ถูกไถ่โง่จนกดหัวไว้ ยังต้องเอาแมงที่เขารักมาเลี้ยง จนมันแก่ตายอีก” ภายใต้สภาพเหงื่อท่วมหัวของชั่วสุข ฉูหวนค่อยๆ เลื่อน สายตาชั่วร้ายไปมองนาฬิกาพกของตัวเองผ่านเลนส์แว่น ดูทั้งเฉยเมยและ ใจลอย “เฮ้อ...ผมคิดไม่ตกเลย ทำไมพี่ถึงทุ่มชีวิตให้ผีใหญ่แบบนี้ละ พี่โง่ กว่าไถ่โง่ได้อีกหรือ”

ชั่วสุขยอมไม่อาจตอบได้ เขาจ้องใบหน้าด้านข้างที่หล่อเหลาของฉูหวน อย่างตื่นกลัว พลังคิดไปว่าฉูหวนจะสับเขาเป็นพันเป็นหมื่นชิ้นที่นี่

หลังจากฉูหวนวางมือก็ไม่ค่อยมาปรากฏตัวให้พวกเขาเห็น ชั่วสุข ไม่สนิทกับเขา ทว่านี่ไม่เป็นอุปสรรคสำหรับเขาที่จะได้ยินเรื่องราวของคนคนนี้...เรื่องราวที่น่ากลัวของคนคนนี้

“ผีเล็กเคยพูดกับผมแบบภาคภูมิใจว่า ไม่มีใครเอาชนะพวกมันได้ เพราะพวกมันเลวร้ายจนไม่กลัวเกรงอะไร ไม่ว่าวิธีเลวทรามแค่ไหนก็คิด ออกมาใช้ได้...” ฉูหวนเคาะนิ้วเบาๆ บนเหล็กชุดซาร์ปเย็นเยือกที่อยู่ตรงคอ ของคนทรยศ “แต่ต่อมาผมก็หักแขนผีเล็กข้างหนึ่ง หักขาสองข้าง ส่วนพี่ก็ถูก

ผมมัดเป็นบ๊ะจ่างอยู่ตรงนี้ ผมเลยไม่รู้ว่ที่เขาพูดมันถูกหรือเปล่า”

งูหวนพุดถึงตรงนี้ก็เงยหน้าขึ้นช้า ๆ มองฮั่วฮุยด้วยรอยยิ้มน่ากลัว
แม้แต่เลนส์แว่นก็ยังกันรังสีอำมหิตที่รุนแรงของเขาไว้ไม่อยู่

ภูเขาลูกนี้สูงเท่าใด รังสีอำมหิตของเขาก็รุนแรงเท่านั้น คนทรยศถูก
ครอบไว้ด้วยรังสีอำมหิต สมองว่างเปล่าในทันทีราวกับคิดว่าตัวเองตายไปแล้ว

ทดลองอ่าน

บทที่ห้า

— ฉู่หวน (ห้า) —

กว่าฉู่หวนไม่ได้ทำอะไรเลย เพียงจ้องฮั่วซุยอย่างไม่รู้จุดประสงค์แล้ว พุดเสียงเบา “กลัวอะไร ผมไม่ได้ทำอะไรพี้อักหน้อย ถ้าทำพี้อักจะกลายเป็นทำผิดกฎหมาย ผมเป็นคนดีมาตลอด เคยทำผิดกฎหมายซะเมื่อไหร่”

ฮั่วซุยตัวสั่น ขนลุกไปทั่วตัวเหมือนจะเป็นลมชัก แต่ฉู่หวนจะให้เขาเป็นลมชักไม่ได้ เลยกมือขึ้นบีบหลังคอของเขาให้หมดสติไป

ฉู่หวนมองอีกฝ่ายอย่างละเอียดด้วยสีหน้าเรียบเฉยอยู่ครู่หนึ่ง แล้วหยิบเข็มฉีดยาออกมาจากอกเสื้ออย่างระมัดระวัง ฉีดยาสลบฤทธิ์แรงเข้าไปในตัวอีกฝ่ายเพื่อให้แน่ใจว่าเขาจะหมดสติไปจริงๆ

เวลานี้ฉู่หวนแงยหน้ามองท้องฟ้าสดใส ราวกับมองผ่านท้องฟ้าผืนนั้น แล้วจะประสานสายตากับคนที่อยู่ไกลออกไปได้

เสร็จเรื่องแล้วเขาก็หยิบเหล็กชุดซาร์ปขึ้นมา มองอย่างถึถ้วนครู่หนึ่ง นิ้วมือขาวซีดลูบคมมีดแล้วสั่นเบาๆ อย่างไม่รู้ตัว เป็นการสั่นเหมือนต้องสับใครสักคนเป็นพันเป็นหมื่นชิ้นจึงจะสงบลงได้

ทันใดนั้นเขาก็แหงลงไปบนตัวฮั่วซุยอย่างแรง ลงมือว่าแรงแล้ว ตอนดิ่งกลับแรงยิ่งกว่า เส้นเลือดบนมือที่ถือเหล็กชุดซาร์ปปูดพองจนน่ากลัว ฉู่หวนแหงไปบนตัวฮั่วซุยต่อเนื่องกันถึงสิบแปดที

เลือดของฮั่วซุยถูกแหงเป็นรูสิบแปดรู ฉู่หวนพุดจริงทำจริง เพราะหนังของคนทรยศคนนั้นไม่หลุดออกมาแม้แต่ชิ้นเดียว

ในปฏิบัติการตีผี คนที่ฉูหวนเรียกว่าพี่น้องได้ตายไปทั้งหมดลึบแปดคน ผีใหญ่มีนิสัยซึ่ระแวง การแฝงตัวของฉูหวนจึงทั้งอันตรายและยากลำบาก เป็นพี่น้องลึบแปดคนนี่ที่ใช้เลือดแต่ละหยดคุ้มกันเขาให้หนีมาได้ อย่างปลอดภัย

พวกเขาสะดวกชีวิตให้เขา แต่เขากลับไม่สามารถทำภารกิจให้สำเร็จ ซ้ำยังปล่อยให้ผีใหญ่หนีไปได้ถึงสามปี

ฉันยังมีหน้มีชีวิตอยู่อีกนะ...ฉูหวนคิดด้วยสีหน้าเย็นชา

พอความคิดนี้ผุดขึ้นมา ฉูหวนก็เกิดความรู้สึกเหมือนควบคุมสติไม่อยู่ อยากจะฉีกหัวใจของตัวเองออกเป็นชิ้นๆ เขากัดปลายลิ้นอย่างแรง ขณะเดียวกันก็กำแหวนวงเกลี้ยงบนนิ้วกลางไว้แน่น สัมผัสเย็นเยือกและกลืนคาวเลือดที่ปลายลิ้นดังสติเขาไว้พร้อมกันว่า นี่ไม่ใช่เวลามาจมอยู่กับความทุกข์

ฉูหวนสอดมือเข้าไปในซาบเสื้อของคนทรยศชั่วฮุย คลำตัวของคนนี้ ตั้งแต่หัวจรดเท้า สุดท้ายก็เจอพลาสติกเอร์ยาปะที่ข้อเท้าด้านหลัง ฉูหวนมองเข็มฝังกลางดิ่งมันออกอย่างระวัง เห็นเพียงใต้พลาสติกชิ้นนั้นมีเครื่องส่งสัญญาณอันเล็กติดอยู่ด้วย

โชคดีที่เขาซึ่งลงมือตริ่งแขนขาของเจ้าหมอนี่เอาไว้ก่อน ไม่อย่างนั้นอีกฝ่ายอาจจะส่งสัญญาณไปแล้วก็ได้

เครื่องส่งสัญญาณน้ำหนักเบาเหมือนกระดาษ อยู่ในสภาพยังไม่ได้ใช้งาน มีรหัสสี่ตัว

ฉูหวนเก็บนาฬิกาพก เห็นเพียงจุดแดงบนเลนส์แว่นเริ่มมารวมตัวกัน เป็นไปได้ว่าพวกนั้นคงพบแล้วว่าในรถไม่มีใคร

พอถึงเวลาสำคัญฉันกลับไม่มีกองหนุนซะได้ ชะตากำหนดให้ฉันต้องโดดเดี่ยวหรือไงนะ จันแดงสุ่มไปก็แล้วกัน...ฉูหวนบ่นในใจ

เขาคิดอย่างเจ็บปวด แต่การกระทำแนวแน่ กรอกเลขวันที่เข้าไปโดยไม่ลังเล

นั่นเป็นวันที่รบกวนชายตีผี วันนั้นฉูหวนได้ออกมาเห็นเดือนเห็นตะวันอีกครั้ง ผีสองตัวแยกย้ายกันไปนับแต่นั้น เป็นเวลาหนึ่งพันกว่าคืนวัน จนถึงวันนี้ก็ผ่านมาสามปีแล้ว

[รหัสถูกต้อง]

เครื่องส่งสัญญาณทำงานทันที ภายในไม่กี่วินาทีก็ส่งสัญญาณไปถึงมือของทุกคนที่อยู่โดยรอบ ฉูหวนดึงคอเสื้อขึ้นปิดบังใบหน้าครึ่งหนึ่ง ขยับตัวรวดเร็วเข้าไปกลางป่า

เดาถูกแล้ว

อย่างนั้นผีใหญ่จะต้องไม่สบายใจทั้งวันทั้งคืน คิดจะถลกหนัง กระตุกเส้นเอ็น กินเนื้อฉูหวนอย่างแน่นอน พอคิดถึงเรื่องนี้ฉูหวนก็เหมือนเลือดดาวที่ได้กลิ่นเลือด ตื่นเต้นขึ้นมาอย่างน่าประหลาด

ความรู้สึกเมื่อครู่ของเขายังดิ่งลึกเหมือนตกกันเหว แต่กลับพุ่งทะลุเมฆในทันที ฉูหวนย่อมรู้ดีว่าเรื่องนี้ผิดปกติ ทว่าในเวลาที่เขาต้องการความตื่นเต้นแบบนี้ ต้องการให้เลือดของตัวเองเดือดพล่าน ต้องการให้หัวใจยังร้อนรุ่มจากการสังหาร

เครื่องส่งสัญญาณของสายลับถูกเปิดฉับพลัน ถึงแม้ศัตรูไม่รู้สาเหตุ แต่ก็ถึงมือทันทีที่ได้รับข่าว

ฉูหวนวิ่งเข้าไปในป่าทึบโดยไม่หันหลังกลับและไม่หยุดพัก พลิกมือติดเครื่องส่งสัญญาณไว้บนต้นไม้ต้นหนึ่ง แล้วขยับตัวไปหลบหลังต้นไม้อีกต้นยังไม่หันยืนยันมั่นคง เขี่ยรอยแรกก็ปรากฏแก่สายตา วิ่งมาทางต้นไม้ใหญ่ที่ติดเครื่องส่งสัญญาณไว้

ฉูหวนติดต่อกับเสียงอย่างคล่องแคล่ว พอยกมือขึ้นก็ยิงเข้าตรงกลางหน้าผากของอีกฝ่ายพอดี คนคนนั้นแน่นิ่ง ล้มพับโดยไร้เสียง

ไม่รอให้อีกฝ่ายล้มลงพื้น มือคู่หนึ่งก็ดึงร่างนั้นเข้าไปในพุ่มไม้อย่างรวดเร็ว...ศพใหม่ยังหลงเหลือไ้อุ่น

หนึ่งคน...

จากนั้นฉูหวนก็ใช้วิธีเดิมดึงเครื่องส่งสัญญาณบนตัวศพออกมาติดไว้ที่โคนต้นไม้ ก่อนจะใช้สองมือเกาะกิ่งไม้ใหญ่ ซ่อนตัวอยู่ตรงนั้นโดยไม่ส่งเสียง แม้แต่หน่วยเหมือนจะกลายเป็นหนึ่งเดียวกับกิ่งไม้ มองลงไปจากที่สูงก็เห็นคนสองคนเดินเคียงกันมาเจอศพในพุ่มไม้...

ฝ่ายนั้นยังไม่ทันส่งสัญญาณเตือน อาวุธแหลมคมที่มองไม่เห็นประกาย

ก็แหงทะลุหลังคอแล้ว เมื่อบิดปลายแหลมของเหล็กชุดซาร์ป เลือดก็พุ่งกระฉูด สูงกว่าหนึ่งฟุต จากนั้นฉู่หวนก็ยกปิ่นยิงสองนัด จัดการนัดละคน วินาทีต่อมาเขาก็ม้วนตัวลี้ไปบนพื้นหลบกระสุนที่กราดยิงมา

ลี้คน ห้าคน หกคน...

นี่ไม่ใช่การต่อสู้ แต่เป็นการลอบสังหาร แต่ฉู่หวนลั่นก็ก็ต้องมีคนล้มลงพื้น ทุกคนต่างถูกยิงตรงกลางหน้าผากไม่พลาดเป้า เหมือนเขาเป็นปีศาจร้ายที่ปรากฏตัวตอนกลางวันแสก ๆ

สิบสาม สิบสี่...

ทันใดนั้นฉู่หวนก็ซาอ่อนแรง ตกลงมาจากบนต้นไม้ ความเจ็บปวดส่งผ่านมาหลังจากนั้นครู่หนึ่ง...น้องของเขาถูกกระสุนเจาะเข้าแล้ว

คนที่ยิงฉู่หวนตกใจกลัวยิ่งกว่าถูกยิงเสียอีก คนคนนั้นถือปิ่นยิงใส่คนที่ตกจากต้นไม้ติดต่อกันอีกหลายนัด เมื่อมั่นใจว่าอีกฝ่ายไม่ขยับแล้วจึงก้าวเข้าไปใกล้อย่างกล้า ๆ กลัว ๆ

ตายแล้วหรือ

ยิงฉู่หวนตาย จะได้อะไรจากนายใหญ่บ้างนะ

คนคนนั้นกลับไม่กล้าดีใจเกินไปเพราะความกลัวจนแผ่นหลังเย็นเยือก เมื่อครู่ยังไม่จางหายไป คนที่ถือปิ่นชะงักผีเท้าอย่างควบคุมไม่อยู่ ค่อย ๆ ย่อตัวลง รอคอยครู่หนึ่ง เมื่อเห็นว่าไม่มีความเคลื่อนไหวใดแล้วจึงรวบรวมความกล้ายื่นมือไปพลิกศพที่คว่ำหน้าอยู่

ศพถูกพลิกกลับมา ผิวคล้ำ เป็นคนเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นี่มัน... นี่มันพรรคพวกคนหนึ่งของเขา!

ความหวาดกลัวยังไม่ทันปะทุ บนลำคอก็มีไอเย็นทะลุผ่าน เขาเห็นมือคู่หนึ่งที่ย่างนิ้วเต็มไปด้วยเลือด

เหล็กชุดซาร์ปอันแหลมคมแทงลงบนคอของเขาแล้ว

คนที่ลี้ห้า...

ชายกางเกงของฉู่หวนย่อมไปด้วยเลือด แต่เขาไม่ค่อยรู้สึกถึงความเจ็บปวด อะตริณาลินที่พุ่งสูงเหมือนจะปิดกั้นความเจ็บเอาไว้ เขาเอียงตัวซ่อนอยู่หลังต้นไม้ใหญ่อีกต้น เลี้ยเลือดที่เปโรอะตรงมุมปาก

ผีใหญ่ล่ะ

ศัตรูที่ไม่ได้เจอกันมานาน คิดจะออกมารำลึกความหลังกันเมื่อไหร่ล่ะ
ฉู๋หวานฟังก็ระกะกับต้นไม้คำนวณเวลาเสียบๆ หลังจากผ่านไปห้านาที
เขาก็จิกยิ้ม บนเลนส์แว่นมีข้อความตั้งขึ้นมาสองข้อความ

[เข้าจับพร้อมกัน ยังไม่มีใครบาดเจ็บ]

[รอรับอาวุธสงครามผิดกฎหมายล็อตที่สอง]

หลุมพรางที่ซ่อนไว้ก่อนหน้านี้ตั้งเหยื่อได้แล้ว

อีกครู่หนึ่งเกรงว่าผีใหญ่คงต้องเผชิญกับสภาพย่าแยเมื่อไม่มีกำลังหนุน
ในเวลาแบบนี้มันจะหนีไปเป็นครั้งที่สองหรือเปล่านะ

ฉู๋หวานเชื่อว่า หากมันมั่นใจเพียงนิดว่าจะกลับมาฆาตอีกครั้ง ผีใหญ่
จะต้องแอบหลบหนีไปแน่นอน แต่ว่า...ถ้ามันอับจนหนทางแล้วล่ะ

ในตอนนั้นบนเลนส์แว่นของฉู๋หวานมีจุดแสงปรากฏขึ้นมาใหม่จุดหนึ่ง
แสดงว่าละแวกนี้มีเครื่องส่งสัญญาณอีกอันถูกเปิดใช้งานอยู่ในที่ที่ห่างไปจาก
ตัวเขาราวหนึ่งร้อยเมตร

ทันทีที่จุดแสงปรากฏขึ้น ฉู๋หวานก็สุดหัวใจเหือกอย่างควบคุมไม่อยู่
จากนั้นก็กัดฟันแน่น

นำตื่นแต่จริง ๆ เป็นความตื่นเต้นแบบที่ยากจะสะกดได้จนเขาสงสัยว่า
ตัวเองคงเมามาแล้ว

จมดิ่งในความทุกข์มาสามปี แต่จะได้ต่อสู้กันอีกครั้งแล้ว...

จุดแสงนั้นไม่ขยับ เหมือนกำลังรอเขาอยู่

ทันใดนั้นเสียงปืนก็ดังขึ้นหนึ่งนัด ตามด้วยเสียงร้องแหลมเล็กนำเวทนา
ฟังเหมือนเสียงเด็กสาวที่ยังไม่โตเท่าไร

ฉู๋หวานถือปืนด้วยมือเดียวพลางขยับช้าๆ เขาเหมือนแมวใหญ่ที่เดิน
ผ่านพุ่มไม้อย่างไร้เสียง

ผีใหญ่เคยชินกับการบงการอยู่เบื้องหลัง ไม่มีทางมาปรากฏตัวอยู่
เบื้องหน้าเด็ดขาด เวลานี้หากไม่อับจนหนทาง มันก็ไม่มีทางโผล่หน้ามา
แน่นอน

ขณะเดียวกันฉู๋หวานก็เชื่อว่าตอนนี้ผีใหญ่เหลือตัวคนเดียว

ผีใหญ่มีนิสัยขี้ระแวง มันบงการมือสังหารและสายที่รับช่วงต่อได้
อย่างดี มันยอมไม่ยอมให้ใครรู้ว่าตัวเองอยู่ละแวกนี้แน่ แต่การมีตัวตน
ของฉู่หววนทำลายความเชื่อมั่นอันน้อยนิดที่เหลืออยู่ในชีวิตของมัน

ฉู่หววนรีบครุ่นคิดพลางเดินเข้าไปใกล้อย่างระวังตัว จากนั้นเขาก็เห็น
เด็กสาวคนหนึ่ง

เด็กสาวอายุสิบสี่สิบห้าปีถูกแขวนอยู่บนต้นไม้ใหญ่ ผมยาวรุงรังระย้อย
ระดับอก มีเลือดไหลออกมาจากหน้าขาที่ถูกยิง ดูเหมือนเธอจะหมดสติ
ไปแล้ว ไม่รู้ว่าเป็นหรือตาย

ด้านหนึ่งของต้นไม้ใหญ่หันหาหน้าผา ดูสะอาดตาเป็นพิเศษ เด็กสาว
ถูกมัดไว้กึ่งด้าน บนพื้นมีเหล็กชุดซาร์ปตั้งเรียงเป็นแถว แม้ปลายแหลม
เหล่านั้นจะเทียบกับอันที่แขวนอยู่ตรงเอวของฉู่หววนไม่ได้ แต่ถ้าแทงเด็กสาว
ที่ผิวนุ่มเนียนแล้วย่อมทะลุจนเลือดไหลได้เช่นกัน

แค่ตกลงมาเธอก็จะถูกเหล็กชุดซาร์ปนับไม่ถ้วนแทงจนพรวน
และตรงกลางเชือกที่มัดเด็กสาวไว้นั้นขลุ่ยด้วยน้ำมันก๊าด มีไฟลนอยู่
สิ่งมีชีวิตที่มีความฉลาดใช้หัวแม่เท้าคิดยังรู้เลยว่าเป็นหลุมพราง ฉู่หววน
จึงแทบอยากจะงยหน้าถอนใจ

แต่เขาจะนั่งดูตายได้หรือไง เป็นไปไม่ได้ เขาไม่ใช่ผีเลือกสักหน่อย
ตอนนี้เด็กสาวคนนั้นไม่ได้เป็นเพียงเด็กสาวธรรมดา แต่เธอยังเป็นการ
เย้ยหยันที่ผีใหญ่เอาจริงตรงหน้าเขามากด้วย มีเพียงคนที่เลวร้ายเกินเยียวยา
ซึ่งไม่สามารถเอาชนะการรบได้เท่านั้นที่ทำได้

“พูดไม่ทันขาดคำก็ถูกคนตอกหน้าแล้วสิ จู๋ๆ” ฉู่หววนถอนหายใจ
ครู่ต่อมาก็หีบกระเป๋าคันที่ดัดแปลงแล้วออกมาจากอกเสื้อ เตรียมจะโยน
เข้าไปในแนวเหล็กชุดซาร์ป

เสียงดังฉ่า คำนกลุ่มใหญ่พวยพุ่ง
ในตอนนี้อง เชือกที่มัดเด็กสาวก็ขาดออก

ฉู่หววนพุ่งตัวด้วยความเร็วที่เห็นได้ไม่ชัดเจนเหยียบขึ้นบนต้นไม้ใหญ่
ตัวแทบจะลอยอยู่กลางอากาศ เขาบักเหล็กชุดซาร์ปลงไปในลำต้น ใช้เหล็ก
ชุดซาร์ปที่ปักอยู่ตรงลำต้นเป็นแกนเหวี่ยงตัวครึ่งรอบไปคว้าเอวของเด็กสาวไว้

อย่างแม่นยำ แล้วเหวี่ยงตัวอีกครั้งรอบกระโดดขึ้นไปบนกิ่งไม้ หลบกระสุนปืนที่ยิงมาจากมุมหนึ่ง

ขณะเดียวกันก็จับตำแหน่งของคนที่ยิงปืนไปด้วย

มีไม้ตรงจุดหนึ่งสั้นไหวเล็กน้อย

เพียงพริบตา ชูหวนก็เอาตัวเด็กสาวพาดบ่าตัวเองพร้อมเหนี่ยวไกปืน ท่อเก็บเสียงตกไปแล้ว เสียงปืนจึงดังจนทำให้หนักตกใจบินแตกฮือ

แล้วทุกอย่างก็ตกอยู่ในความเงิบ

ช่วงเวลานั้นไม่รู้ว่ามีผ่านไปนานเท่าไร รวากับทุกอย่างเป็นภาพเคลื่อนไหวซ้ำๆ

หลังจากนั้น คนที่ไม่ว่าปลอมตัวมาหรือต่อให้กลายเป็นเก้าอี้คนชูหวน ก็ยังจำได้ค่อยๆ ล้มลง เผยตัวให้เห็น

ตายแล้ว สภาพการตายคือถูกลูกปืนระเบิดหัว

เป็นผีใหญ่...

ชูหวนตัวโอนเอนเกือบตกจากต้นไม้ ไม่ใช่เพราะความยินดี ไม่ใช่เพราะความเสียตาย และไม่ได้มีความรู้สึกใดต่อผู้ก่อการร้ายเลือดเย็นไร้หัวใจคนนี้ แต่เขารู้สึกว่าร่างกายตัวเองเหมือนเบาลงสองส่วน เบาจนเขาแทบจะเสียนสมดุล

จิตใจไม่สงบเพียงครู่เดียว ตอนที่เขารู้ถึงความผิดปกติก็หายไปแล้ว เสียงปืนดังขึ้นอีกหนึ่งนัด

ชูหวนเพียงผลักเด็กสาวบนบ่าออกอย่างแรง เขาผืนหลบเสียงจุดสำคัญไปได้ กระสุนจึงเจาะทะลุไหล่ แรงปะทะนั้นทำให้เขาผงะ เห็นใบหน้าดูร้ายอย่างยิ่งของเด็กสาวผ่านผมเผ้าที่รุงรัง

ชูหวนตะลึงไปทันที

เด็กสาวทำพลาด ตอนลอบโจมตีเมื่อครู่ ชูหวนมัดปืนพกของเธอทิ้งไปตามสัญชาตญาณจนตกลงไปในหน้าผา เธอมองมือเล็กที่ว่างเปล่าของตัวเองด้วยความลั้งเลครู่หนึ่ง แล้วมองชูหวนด้วยแววตาเคียดแค้น ก่อนจะหันหน้าไปทางผีใหญ่พลางตะโกนเรียก “พ่อ!”

เธอเป็น...ลูกสาวของผีใหญ่เธอ

ระหว่างที่ฉู๋หวนตกตะลึงจนไม่ทันทำอะไร เด็กสาวคนนั้นก็กระโดดลงจากกิ่งไม้ไปแล้ว เสียงดังฉีก ร่างเด็กสาวถูกเหล็กชุดซาร์ปบนพื้นแทงตั้งแต่เท้าถึงหน้าผาก... ฉู๋หวนยื่นมือไปตามสัญชาตญาณ กลับคว้าได้เพียงมมปอยเล็กๆ ของเธอ

เลือดไหลเป็นวงกว้างราวกับพรมแดงที่เต็มไปด้วยความโหดร้าย

ฉู๋หวนมองสภาพที่น่ากลัวของเด็กสาวอย่างงุนงง ทันใดนั้นความตกใจที่คุ้นเคยก็ปกคลุมจนถอยหลังไปครึ่งก้าวอย่างไม่รู้ตัว เสียงหนึ่งดังขึ้นเบาๆ ในที่สุดกิ่งไม้ใต้เท้าก็ทรุดน้ำหนักไม่ไหวจึงหักออก

เขายื่นมือไปคว้ากิ่งไม้กิ่งกึ่งด้านข้าง อีกฟากของต้นไม้ใหญ่คือหน้าผาสองขาของเขาลอยอยู่กลางอากาศ ตัวห้อยต้องแตงอยู่บนหน้าผา

หัวไหล่ข้างหนึ่งของฉู๋หวนมีเลือดอาบ ส่วนคราบเลือดบนกางเกงแห้งกรังไปแล้ว แต่สำหรับเจ้าหน้าที่ฝีมือเยี่ยมนั้น ต่อให้บาดเจ็บมากกว่านี้ อีกลีบเท้า เขาก็โยนตัวเองกลับขึ้นไปได้

ทว่าในวินาทีนั้นเขากลับรู้สึกอ่อนล้าเหมือนอวัยวะภายในกลายเป็นเถ้าถ่าน ความตื่นเต้นที่ปะทุขึ้นเมื่อครู่จางหายไปราวกระแสน้ำ ทำให้เขารู้สึกเหนื่อยยิ่งขึ้น เหนื่อยจนยกนิ้วไม่ขึ้นแม้แต่นิ้วเดียว

ฉู๋หวนเงยหน้ามองกิ่งไม้ที่ตัวเองคว้าเอาไว้ เห็นท้องฟ้าจากมุมหนึ่งของใบไม้ที่ปกคลุม แวตาว่างเปล่า รู้สึกว่าท้องฟ้ากำลังหมุนคว้าง ภาพที่เห็นบิดเบี้ยวไปหมด

เขารู้สึกเหมือนถูกผีสิง ตอนที่ตั้งสติคืนมาได้เขาก็ปล่อยมือ ร่วงลงไปแล้ว

บรรพที่หนึ่ง
โลกปัจจุบัน

โลกปัจจุบัน